

ringen. Men Landbruget er noget anderledes stillet. Skønt det er Hovederhvervet her i Landet baade nu og vel ogsaa i Fremtiden, har det ikke — ja, undskyld, jeg siger det — nogen Talsmand i Regeringen. Jeg er ked af at sige det, thi jeg vil nødig rette noget stærkt Angreb mod den højtærede Landbrugsminister, men man kan ikke komme udenom, at Landbrugets Repræsentation i Ministeriet er sat ganske udenfor. Intet vilde jo under den nuværende Situation være naturligere, end at det var Landbrugsministeren og Landbrugsministeriet, der havde med Fremskaffelsen af de til Befolkningens Forsyning nødvendige Varer at gøre, og at det saa blev Indenrigsministeren, der havde med Fordelingen at gøre, men som bekendt har Indenrigsministeren overtaget det hele. Paa Grund af, at Landbruget er saaledes stillet, bør man ikke forarges over — og det nytter heller ikke noget, at man bliver forarget —, at jeg og mit Parti vil have Lov til at hævde Landbrugets Ret og dets Ligestilling med andre Erhverv. Og det er jo ikke andet, vi vil. Den ærede radikale Ordfører og hans Parti kan vende det døve Øre til, og han kan æreskænde Landbruget, saaledes som han har gjort det her fra denne Talerstol, men det er min Overbevisning, at ude i Landet vil disse Ord bide sig fast og have Virkning efter det gamle Ord, at Fals slaar sin egen Herre paa Hals.

Lillelund: En af de Forbandelser, som Verdenskrigen sender ud over de neutrale Lande, er Mangelen paa Arbejdstoffer og den dermed følgende Arbejdsløshed. Det er et Emne, der har været berørt af adskillige Talere, og naar ogsaa jeg ønsker at berøre det, er det, fordi jeg vil medvirke til, at vi rammer Ondet i sin Rod, at der virkelig skaffes Arbejde, i Stedet for at der gives mange Penge til Arbejdsløshedsunderstøttelse. Arbejdsløshedsunderstøttelse vil selvsagt i nogen Grad virke demoraliserende paa Arbejderstanden. Da der er saa ringe Forskel mellem det, en Arbejder nødvendigvis skal have for at kunne leve, og den Arbejdsfortjeneste, han har, er der naturligvis en Fristelse til at sige: Vi faar omtrent det samme i Arbejdsløshedsunderstøttelse, som vi tjener; ved at arbejde tjener vi faktisk kun den lille Forskel mellem Arbejdsløshedsunderstøttelsen og Arbejdslønnen. Det er selvfølgelig forkasteligt, og jeg tror heller ikke, de fleste Arbejdere falder for Fristelsen, men der er en Fare for, at de ønsker Arbejds-

løshedsunderstøttelse i Stedet for Arbejde. Jeg tror ogsaa, vi herhjemme i alt for høj Grad følger Princippet: Skomager, bliv ved din Læst. Forleden Dag saa jeg et Referat af et Sogneraadsmøde i Gladsaxe Kommune, hvor man drøftede Hjelpekassens Stilling til de arbejdsløse. Der blev talt om, hvorvidt f. Eks. Malerne kunde paatage sig at grave Byggegrunde eller Haver, og Sogneraadformanden, der er Socialdemokrat og i øvrigt en særdeles fornuftig og rettænkende Mand, stod op og forsvarede i sin Egenskab af Maler det Standpunkt, at man ikke kunde forlange, at Malere skulde grave større Stykker Jord. Det forekommer mig, at det er at komme for langt ud. Der er ingen som helst Tvivl om, at hvis den samme Maler skal have sin egen Have gravet, er der ikke noget i Vejen for, at han kan grave den; naar man arbejder for sig selv, kan det godt lade sig gøre, men naar man skal arbejde for andre Mennesker, saa siger selv Folk, der staar paa en fremtrædende Plads, at det er et urimeligt Forlangende, at en Mand skal gøre et Arbejde, som ikke hører til hans Fag. Vi maa her i Danmark have rammet en Pæl gennem den Anskuelse, at man kun kan gøre det Arbejde, som ligger indenfor ens Fag. Der maa forlanges, at man gør alt det Arbejde, der ligger for, naar ens personlige Kræfter slaar til til at udføre det. Naar Verdenskrigen er forbi og Konkurrencen kommer, tror jeg, det vilde være heldigt for vor Arbejderstand, om den Tankegang slog igennem, at man maa og skal udføre det Arbejde, som ens Kræfter magter at udføre, selv om det ikke er indenfor den Branche, hvor man har mest Lyst og bedst Evne til at arbejde. Til Trods for de Skavanker, der findes, tror jeg dog, at Arbejderstanden i det store og hele ønsker Arbejde fremfor Understøttelse, og derfor er det en Opgave for os, der sidder med Ansvar, og ikke mindst for den højtærede Regering, at skaffe Arbejde til Folk, saa vidt det er muligt, i Stedet for at give dem Understøttelse.

Der er saa mange Gange talt om den Beretning, den beskæmmende Beretning, vi har faaet om, hvad der er udført fra Statens Side. Der er udført langt mere ved de kommunale Foranstaltninger, der er satte i Gang med Statens Understøttelse, og dette lille Træk viser i Grunden, at jo længere man kommer bort fra Statens langsomme og klamme Haand, jo bedre gaar det, jo mere udføres der. Der skal jo nu sættes en Række Smaaarbejder